ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmého senátu)

13. dubna 2011 *

Ve věci T-262/09,

Safariland LLC, dříve Defense Technology Corporation of America, se sídlem v Jacksonville, Florida (Spojené státy), zastoupená R. Kunzem a G. Würtenbergerem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM), zastoupenému D. Botisem, jako zmocněncem,

žalovanému,

* Jednací jazyk: angličtina.

přičemž další účastnicí řízení před odvolacím senátem OHIM, vystupující jako vedlejší účastnice řízení před Tribunálem, je

DEF-TEC Defense Technology GmbH, se sídlem ve Frankfurtu nad Mohanem (Německo), původně zastoupená H. Danielem a O. Haleenem, dále O. Haleenem, advokáty,

vedlejší účastnice,

jejímž předmětem je žaloba podaná proti rozhodnutí čtvrtého odvolacího senátu OHIM ze dne 4. května 2009 [věc R 493/2002-4 (II)] týkajícímu se námitkového řízení mezi společnostmi Defense Technology Corporation of America a DEF-TEC Defense Technology GmbH,

TRIBUNÁL (osmý senát),

ve složení M. E. Martins Ribeiro, předsedkyně, S. Papasavvas (zpravodaj) a A. Dittrich, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Palacio González, vrchní rada,

s přihlédnutím k žalobě došlé kanceláři Tribunálu dne 6. července 2009,

s přihlédnutím k vyjádření OHIM k žalobě došlému kanceláři Tribunálu dne 13. října 2009,

s přihlédnutím k vyjádření vedlejší účastnice k žalobě došlému kanceláři Tribunálu dne 10. listopadu 2009,

po jednání konaném dne 22. září 2010,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Dne 19. května1995 vedlejší účastnice, společnost DEF-TEC Defense Technology GmbH, a společnost Defense Technology Corporation of America, která podléhá právu státu Wyoming (Spojené státy) (dále jen „wyomingská společnost“), uzavřely distribuční dohodu, podle níž se prvně uvedená společnost zavázala zejména k tomu, že 50 % svých podílů postoupí fyzické či právnické osobě, kterou vlastní, a jmenuje společnost Defense Technology Corporation of America, a k tomu, že výrobky posledně uvedené společnosti, jako jsou aerosoly na obranu, bude v Evropě distribuovat

za provizi ve výši 10 % vybíranou ze všech uskutečněných prodejů, jakož i za poskytnutí úvěrové linky (dále jen „dohoda ze dne 19. května 1995“).

2 Dne 1. června 1996 prezident wyomingské společnosti jménem této společnosti prohlásil o slovních a obrazových ochranných známkách FIRST DEFENSE a FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR, že se výslovně vzdává veškerých práv, jež tato společnost vlastní pro evropské území, a souhlasil se zápisem uvedených ochranných známek, který vedlejší účastnice zamýšlela provést v Evropě.

3 Dne 23. srpna 1996 žalobkyně, společnost Safariland LLC, dříve s názvem Defense Technology Corporation of America, odkoupila aktiva wyomingské společnosti. Toto postoupení zahrnovalo obchodní jméno Defense Technology Corporation of America, ochranné známky zapsané ve Spojených státech, jejichž majitelkou je wyomingská společnost, a škálu aerosolových výrobků na obranu.

4 Do měsíce června 1997 vedlejší účastnice aerosoly na obranu FIRST DEFENSE získávala od žalobkyně a distribuovala je v Evropě pod vlastním jménem. Vztahy mezi žalobkyní a vedlejší účastnicí byly ukončeny během léta 1997 či na začátku podzimu téhož roku.

5 Dne 16. září 1997 podala vedlejší účastnice u Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) přihlášku ochranné známky Společenství na základě nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1994, L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146), ve znění pozdějších předpisů [nahrazeného nařízením Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. L 78, s. 1)].

6 Ochrannou známkou, jejíž zápis byl požadován, je obrazová ochranná známka FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR (dále jen „sporná ochranná známka“) vyobrazená níže:

7 Výrobky, pro které byl zápis požadován, spadají do tříd 5, 8 a 13 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků, a pro každou z těchto tříd odpovídají následujícímu popisu:

– třída 5: „Farmaceutické, zvěrolékařské a hygienické přípravky; dietetické látky upravené pro lékařské účely, potrava pro kojence; náplasti pro lékařské účely, obvazový materiál; materiály pro plombování zubů a na zubní otisky; dezinfekční přípravky; přípravky na hubení škůdců, fungicidy, herbicidy“;

– třída 8: „Ruční nástroje a nářadí; nožířské zboží, vidličky a lžíce; sečné a bodné zbraně; holicí strojky“;

– třída 13: „Munice, projektily, dráždící plynové rozstřikovače, jiné útočné či obranné zbraně“.

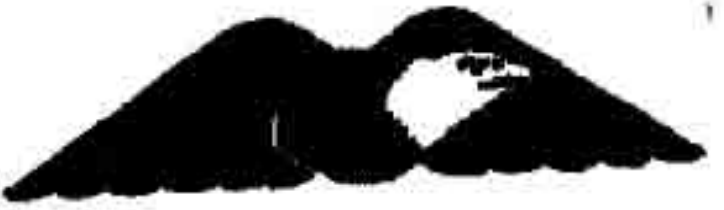
8 Přihláška ochranné známky Společenství byla zveřejněna ve *Věstníku ochranných známek Společenství* č. 93/1998 ze dne 7. prosince 1998.

9 Dne 8. března 1999 žalobkyně proti zápisu sporné ochranné známky podala na základě článku 42 nařízení č. 40/94 (nyní článek 41 nařízení č. 207/2009) námitky týkající se výrobků uvedených v bodě 7 výše.

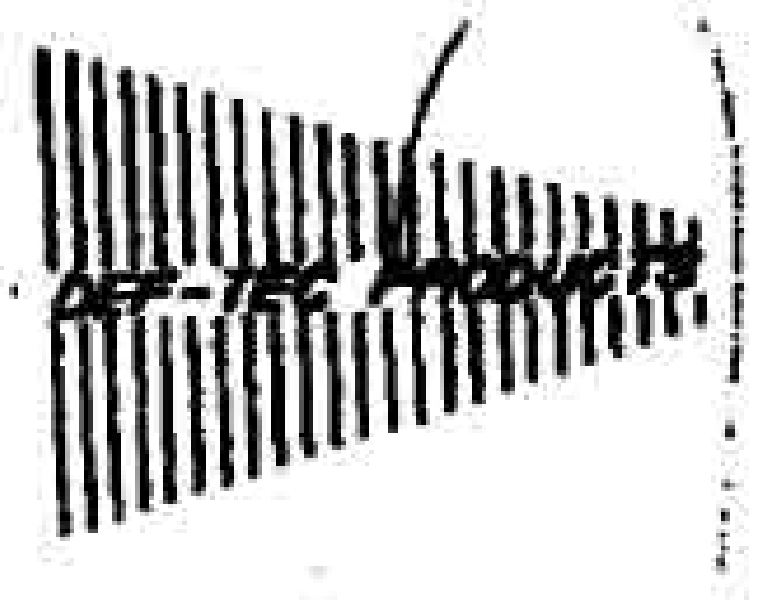
10 Žalobkyně své námitky založila zejména na čl. 8 odst. 3 nařízení č. 40/94 (nyní čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009), když měla za to, že vedlejší účastnice je jejím zmocněncem ve smyslu uvedeného ustanovení a že bez jejího souhlasu požádala o zápis označení, které je velmi podobné následujícím ochranným známkám zapsaným ve Spojených státech:

– slovní ochranné známce FIRST DEFENSE zapsané pod číslem 1763666 pro „obrannou neexpolozivní zbraň, která má povahu dráždícího organického plynu obsaženého v nádobě na aerosol“; spadající do třídy 13;

– obrazové ochranné známce, kterou tvoří vyobrazení letícího orla, zapsané pod číslem 1885967 pro „obrannou neexpolozivní zbraň, která má povahu dráždícího organického plynu obsaženého v nádobě na aerosol“, spadající do třídy 13, která je vyobrazena níže:

– obrazové ochranné známce obsahující slovní prvek „def-tec products“, který se nachází uvnitř trojúhelníkového obrazce, zapsané pod číslem 1792165 pro sérii výrobků spadajících do třídy 13, vyobrazené níže:

11 Rozhodnutím ze dne 21. března 2002 námitkové oddělení námitkám částečně vyhovělo v rozsahu, v němž byly založeny na čl. 8 odst. 3 nařízení č. 40/94 a v rozsahu, v němž se týkaly „sečných a bodných zbraní" spadajících do třídy 8 a „munice, projektilů, dráždících plynových rozstřikovačů a jiných útočných a obranných zbraní" spadajících do třídy 13.

12 Dne 21. května 2002 vedlejší účastnice proti rozhodnutí námitkového oddělení podala u OHIM odvolání na základě článků 57 až 62 nařízení č. 40/94 (nyní články 58 až 64 nařízení č. 207/2009).

13 Rozhodnutím ze dne 8. listopadu 2004 (dále jen „rozhodnutí z roku 2004") druhý odvolací senát OHIM odvolání zamítl a vedlejší účastnici uložil náhradu nákladů řízení.

14 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 12. ledna 2005 vedlejší účastnice proti rozhodnutí z roku 2004 podala žalobu, zapsanou do rejstříku pod číslem T-6/05.

15 Svým rozsudkem ze dne 6. září 2006, DEF-TEC Defense Technology v. OHIM – Defense Technology (FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR) (T-6/05, Sb. rozh. s. II-2671, dále jen „rozsudek Tribunálu") Tribunál rozhodnutí z roku 2004 zrušil.

16 V bodě 39 rozsudku Tribunálu bylo rozhodnuto, že „[v]zhledem k tomu, že vedlejší účastnice před Tribunálem [...] nepopřela své postavení zmocněnce majitele ochranné známky, je tedy namístě určit, zda [vedlejší účastnice] získala souhlas majitele ochranné známky, opravňující ji k podání přihlášky k zápisu, kterou zamýšlela podat."

17 V bodě 46 rozsudku Tribunálu bylo připomenuto, že „[vedlejší účastnice] a wyomingská společnost se v okamžiku, kdy bylo prohlášení ze dne 1. června 1996 učiněno, skutečně a efektivně účastnily obchodního vztahu, což je okolnost, která může vysvětlit to, že předchozí majitel se rozhodl udělit tento souhlas bez finančního protiplnění“. Tribunál dodal, že „[k]aždopádně skutečnost, že takový souhlas může být případně atypický, nemůže sama o sobě zpochybnit, jak naznačil odvolací senát, platnost skutečně uděleného souhlasu“.

18 V bodě 48 rozsudku Tribunálu bylo rozhodnuto, že prohlášení ze dne 1. června 1996 obsahuje jasný, přesný a bezpodmínečný souhlas. Jelikož však ke změně majitele ochranné známky došlo mezi dnem, kdy byl souhlas udělen, a dnem, kdy byla přihláška ochranné známky Společenství podána, měl Tribunál za to, že je třeba určit, zda je souhlas platný a zda se jej mohla vedlejší účastnice dovolávat.

19 Tribunál kromě toho v bodě 49 rozsudku uvedl, že „odvolací senát, který měl nesprávně za to, že prohlášení ze dne 1. června 1996 neobsahovalo jasný, přesný a bezpodmínečný souhlas opravňující [vedlejší účastnici] podat přihlášku k zápisu dotčené ochranné známky, se nezabýval otázkou, zda uvedený souhlas přetrval po odkupu aktiv wyomingské společnosti“. Tribunál upřesnil, že „[v]zhledem k tomu, že tato otázka, jejíž řešení úzce závisí na právu, které by se mělo uplatnit na právní a obchodní vztahy mezi [stranami dohody ze dne 19. května 1995], nebyla projednána během řízení před OHIM [...] se nemůže k tomuto bodu vyjádřit“.

20 Tribunál měl konečně v bodě 50 rozsudku za to, že „[o]dvolací senát [...] měl, ve světle práva použitelného na právní a obchodní vztahy existující mezi [stranami dohody ze dne 19. května 1995], ověřit, zda a případně v jakém rozsahu uvedené vztahy skutečně přetrvaly po odkupu aktiv wyomingské společnosti s tím důsledkem, že [žalobkyně] převzala práva a případně povinnosti předchozího majitele ochranné známky“. Tribunál z toho vyvodil, že „[v] tomto kontextu příslušelo odvolacímu senátu zvláště

určit, zda souhlas, který [vedlejší účastnice] obdržela dne 1. června 1996, přetrval po odkupu aktiv wyomingské společnosti“ a že „[v] kladném případě měl zkoumat, zda ke dni přihlášky k zápisu dotčené ochranné známky byla [žalobkyně] stále ještě tímto souhlasem vázána, či nikoliv“. Tribunál měl konečně za to, že „[v] případě, že [žalobkyně] již nebyla uvedeným souhlasem vázána, měl tedy odvolací senát posoudit, zda se [vedlejší účastnice] mohla dovolávat oprávněného důvodu, jenž mohl zhojit nedostatek takového souhlasu“.

21 Tribunál v důsledku toho rozhodnutí z roku 2004 zrušil v rozsahu, v němž v něm odvolací senát nezohlednil platnost souhlasu ze dne 1. června 1996.

22 Rozhodnutím ze dne 16. února 2007 prezidium odvolacích senátů OHIM věc přidělilo čtvrtému odvolacímu senátu. Věc byla zapsána pod číslem R 0493/2002-4.

23 Rozhodnutím ze dne 4. května 2009 (dále jen „napadené rozhodnutí“) čtvrtý odvolací senát OHIM rozhodnutí námitkového oddělení ze dne 21. března 2002 zrušil, námitky zamítl a žalobkyni uložil náhradu nákladů řízení.

24 Odvolací senát v podstatě zaprvé konstatoval, pokud jde o kolidující ochranné známky, že sporná ochranná známka je velmi podobná dvěma ze tří ochranných známek zapsaných ve Spojených státech, a sice ochranným známkám č. 1885967 a č. 1763666 (dále jen „starší ochranné známky“), jelikož začleňuje jejich rozlišující prvky, a sice vyobrazení orla a výraz „first defense“. Kromě toho měl odvolací senát za to, že na určité výrobky, pro které bylo námitkám vyhověno, a sice „dráždící plynové rozstřikovače“ a „jiné útočné či obranné zbraně“, se vztahují starší ochranné známky. Naproti

tomu podle něj výrobky, které představují „sečné a bodné zbraně a munici“, na které se starší ochranné známky nevztahují, nemají povahu srovnatelnou s povahou výrobků, které byly předmětem dohody ze dne 19. května 1995, a sice plynových pepřových aerosolů. Jestliže je cílem plynového pepřového aerosolu zneškodnit agresory, aniž způsobí vážnou fyzickou újmu, výrobky vedlejší účastnice, které představují „sečné a bodné zbraně, munici a projektily“, jsou buď zbraně, nebo výrobky používané ve střelných zbraních.

25 Odvolací senát měl za to, že námitkové oddělení ve svém rozhodnutí neuvedlo důvody, pro které starší ochranné známky umožnily zamítnout přihlášku ochranné známky Společenství podanou vedlejší účastnicí pro takové výrobky, jako jsou „sečné a bodné zbraně, munice a projektily“. Kromě toho odvolací senát poté, co uvedl, že se ochrana poskytnutá čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009 nevztahuje pouze na výrobky a služby totožné s výrobky a službami majitele uplatněné starší ochranné známky, ale rovněž na výrobky a služby, které s nimi úzce souvisejí nebo které jsou z hospodářského hlediska rovnocenné, v projednávané věci dospěl k závěru, že na takové výrobky, jako jsou sečné a bodné zbraně a munice, které zjevně nebyly předmětem obchodní činnosti majitele starších ochranných známek, se toto ustanovení nevztahuje.

26 Zadruhé, pokud jde o existenci vztahu zastoupení ve smyslu čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009, měl odvolací senát za to, že je vázán pouze tím, jak je v rozsudku Tribunálu kvalifikován vztah mezi wyomingskou společností a vedlejší účastnicí vyplývající z dohody ze dne 19. května 1995, kterým je ve smyslu tohoto ustanovení „vztah hlavní společnost-zmocněnec“. Naproti tomu měl za to, že není vázán závěry Tribunálu týkajícími se důsledků, které z toho vyplývají, to znamená po odkupu aktiv wyomingské společnosti žalobkyní.

27 Podle odvolacího senátu musí být důvod pro námitky vycházející z čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009 zamítnut v rozsahu, v němž mezi žalobkyní a vedlejší účastnicí existoval vztah zastoupení pouze v důsledku toho, že pokračoval předcházející obchodní vztah mezi vedlejší účastnicí a wyomingskou společností. Vzhledem k tomu, že souhlas udělený vedlejší účastnici nebyl nikdy odvolán, otázka namítatelnosti tohoto souhlasu vůči žalobkyni postrádá relevanci. Ostatně podobně jako vztah zastoupení mezi wyomingskou společností a vedlejší účastnicí souhlas získaný v rámci tohoto vztahu vyvolával účinky nadále i po jeho ukončení. Odvolací senát dospěl k závěru, že práva vyplývající z čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009 plynou ze zvláště úzkého vztahu mezi dotčenými účastníky, a nikoli z toho, že práva na ochranné známky přísluší majiteli. Žalobkyně tudíž toto ustanovení bez zohlednění souhlasu, který nebyl nikdy odvolán, uplatňovat nemůže, když se bude dovolávat svého postavení právního nástupce majitele starších ochranných známek, jelikož postoupení uvedených ochranných známek jí nemůže přiznat více práv, než která měl jejich bývalý majitel.

28 Žalobkyně by to podle odvolacího senátu mohla učinit pouze tehdy, kdyby se stala sama hlavní společností vedlejší účastnice. Žalobkyně však netvrdí, že existuje jakýkoli smluvní vztah mezi účastnicemi námitkového řízení a takový vztah nelze vyvodit ze skutečnosti, že se žalobkyně chovala tak, jako kdyby k žádnému postoupení aktiv nedošlo. K tomu by bylo potřeba, aby žalobkyně prokázala, že vedlejší účastnice věděla o tom, že je v obchodním vztahu s jinou společností.

29 Odvolací senát dospěl k závěru, že i za předpokladu, že by vedlejší účastnice mohla být považována za zmocněnce žalobkyně, bylo její jednání odůvodněné, neboť chování žalobkyně, která jednala trvale tak, jako kdyby k žádnému postoupení nedošlo, jakož i její opomenutí uzavřít novou obchodní dohodu s jinou stranou a formálně odvolat

souhlas jejího předchůdce poskytly vedlejší účastnici dostatečné důvody k tomu, aby se domnívala, že je oprávněna podat přihlášku ochranné známky vlastním jménem.

30 Odvolací senát, který konstatoval, že námitkám nelze vyhovět pouze na základě čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009, který žalobkyně uplatnila, přezkoumal všechna starší práva a důvody pro námitky, které žalobkyně platně uplatnila, a sice proslulé ochranné známky na základě čl. 8 odst. 4 nařízení č. 207/2009. Odvolací senát dospěl k závěru, že musí být zamítnuty a že námitky musí být zamítnuty v plném rozsahu.

Návrhová žádání účastníků řízení

31 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil napadené rozhodnutí;

– uložil OHIM náhradu nákladů řízení.

32 OHIM a vedlejší účastnice navrhují, aby Tribunál:

– zamítl žalobu;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

33 Na jednání žalobkyně svá návrhová žádání doplnila, když navrhla, aby byla vedlejší účastnici uložena náhrada nákladů řízení stejně jako OHIM.

Právní otázky

34 Na podporu žaloby žalobkyně uplatňuje tři žalobní důvody, vycházející zaprvé z porušení čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009, zadruhé z porušení čl. 65 odst. 6 uvedeného nařízení a zatřetí z porušení čl. 63 odst. 2, jakož i článků 75 a 76 téhož nařízení.

35 Je třeba přezkoumat postupně druhý, první a třetí žalobní důvod.

1. *Ke druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 65 odst. 6 nařízení č. 207/2009*

Argumenty účastníků řízení

36 Žalobkyně se domnívá, že odvolací senát porušil čl. 65 odst. 6 nařízení č. 207/2009, jelikož nezohlednil výrok rozsudku Tribunálu, a v důsledku toho jeho rozsah. Tvrdí, že na základě tohoto ustanovení měl odvolací senát povinnost vyvodit přiměřené důsledky z výroku rozsudku Tribunálu a z odůvodnění, na němž je založen, aniž modifikoval či změnil vysvětlení, které obsahují. Podle žalobkyně, pokud by odvolací senát znění a „základní směry" rozsudku Tribunálu použil správně a nadto se zabýval otázkami, které Tribunál vznesl, musel by vydat rozhodnutí, které by jejím tvrzením vyhovělo.

37 Žalobkyně má za to, že skutečnost, že Tribunál jasně upřesnil, že odvolací senát musí konkrétně určit, zda souhlas získaný dne 1. června 1996 přetrval po odkupu aktiv wyomingské společnosti, měla odvolací senát podnítit k tomu, aby účastnice námitkového řízení vyzval, aby uplatnily svá stanoviska k bodům výslovně uvedeným v rozsudku Tribunálu. Odvolací senát tím, že podrobně nepřezkoumal body, které Tribunál uvedl, a navíc tím, že nezohlednil existenci vztahu zastoupení, porušil zásadu řádné správy a překročil pravomoci, které mu svěřují relevantní ustanovení nařízení č. 207/2009.

38 OHIM argumenty žalobkyně zpochybňuje.

Závěry Tribunálu

39 Na základě čl. 65 odst. 6 nařízení č. 207/2009 je OHIM povinen provést nezbytná opatření, aby vyhověl rozhodnutí soudu Evropské unie.

40 Podle ustálené judikatury zrušující rozsudek působí *ex tunc*, a tím tedy se zpětnou účinností odnímá zrušovanému aktu právní účinky [viz rozsudek Tribunálu ze dne 25. března 2009, Kaul v. OHIM – Bayer (ARCOL), T-402/07, Sb. rozh. s. II-737, bod 21 a citovaná judikatura].

41 Z téže judikatury vyplývá, že aby vyhověl zrušujícímu rozsudku a aby byl tento vykonán v celém rozsahu, je orgán, který je autorem zrušeného aktu, povinen dodržet nejen výrok rozsudku, ale i odůvodnění, které k němu vedlo a tvoří jeho nezbytnou oporu v tom smyslu, že je nezbytné pro určení přesného smyslu toho, co bylo rozhodnuto ve výroku. Je to toto odůvodnění, které jednak určuje přesné ustanovení považované za protiprávní, jednak ukazuje přesné důvody protiprávnosti, která je určena ve výroku, které musí dotyčný orgán brát v úvahu při nahrazení zrušeného aktu (viz výše uvedený rozsudek ARCOL, bod 22 a citovaná judikatura).

42 Po zrušení rozhodnutí z roku 2004 bylo v projednávané věci opětovně rozhodováno o odvolání podaném vedlejší účastnicí k odvolacímu senátu. Aby OHIM splnil svou povinnost vyplývající z čl. 65 odst. 6 nařízení č. 207/2009, tedy přijmout nezbytná opatření, aby vyhověl rozhodnutí Tribunálu, musel zajistit, aby některý z odvolacích senátů o odvolání nově rozhodl. A tak tomu skutečně bylo, protože věc byla postoupena čtvrtému odvolacímu senátu, který pak vydal napadené rozhodnutí (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek ARCOL, bod 23).

43 Žalobkyně legalitu postoupení věci čtvrtému odvolacímu senátu nezpochybňuje. Uvádí však, že odvolací senát měl konkrétně určit, zda souhlas získaný dne 1. června 1996 přetrval po odkupu aktiv wyomingské společnosti.

44 Je třeba uvést, že v projednávané věci se v rozsudku Tribunálu posledně uvedený nevyjádřil k existenci vztahu zastoupení mezi účastnicemi námitkového řízení, který by odůvodnil použití čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009. Jak bylo uvedeno v bodě 16 výše, Tribunál měl za to, že vzhledem k tomu, že vedlejší účastnice nepopřela své postavení zmocněnce majitele ochranné známky, je relevantní otázkou určit, zda vedlejší účastnice získala souhlas majitele ochranné známky opravňující ji k podání přihlášky k zápisu, kterou zamýšlela podat.

45 Je nutno konstatovat, podobně jako stanovisko zastávané OHIM, že Tribunálu nebyla předložena otázka týkající se existence vztahu zastoupení mezi účastnicemi námitkového řízení, ale byla mu předložena otázka týkající se existence souhlasu ve smyslu čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009. Nemohl tak z úřední povinnosti provést přezkum první z uvedených podmínek použití tohoto ustanovení.

46 Nelze tedy připustit, jak uvádí žalobkyně, že vzhledem k tomu, že účastnice námitkového řízení nezpochybnily, že mezi nimi existuje vztah zastoupení, se Tribunál ztotožnil s existencí uvedeného vztahu, v takovém případě by byl odvolací senát tímto výkladem vázán a porušil by čl. 65 odst. 6 nařízení č. 207/2009 tím, že by čl. 8 odst. 3 téhož nařízení nepoužil.

47 I když v rozsudku Tribunálu posledně uvedený v bodě 48 potvrdil, že k „tomuto datu" jasný, přesný a bezpodmínečný souhlas existoval, nemá to žádný dopad na kvalifikaci vztahu mezi účastnicemi námitkového řízení. Jak totiž uvedl OHIM, předmětný souhlas hlavní společnost svému zmocněnci udělila dne 1. června 1996 v rámci jejich obchodního vztahu založeného distribuční dohodou. V rámci tohoto vztahu Tribunál dospěl k závěru, že ve smyslu čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009 jasný, přesný a bezpodmínečný souhlas existuje.

48 I když je nezpochybnitelné, že uvedené ustanovení bylo na tento vztah použitelné, není tomu tak, pokud jde o vztah existující mezi účastnicemi námitkového řízení. Skutečnost, že existence tohoto souhlasu byla prokázána, žalobkyni nepřiznává žádné právo a neumožňuje jí automaticky dovolávat se v její prospěch vztahu zastoupení ve smyslu čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009. V tomto ohledu je třeba připomenout, že Tribunál stanovisko k existenci souhlasu zaujal pouze jako podmínku použití čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009. Pokud jde o otázku, zda žalobkyně byla vázána tímto souhlasem, jehož není autorem a který byl získán v rámci obchodního vztahu, jehož součástí nebyla, vyžadovala přezkoumat otázku, zda obchodní vztah mezi stranami dohody ze dne 19. května 1995 byl převeden na žalobkyni prostřednictvím postoupení aktiv, na které se však vztahovalo právo použitelné na smlouvu o postoupení aktiv.

49 Z předcházejícího vyplývá, že odvolací senát byl povinen provést přezkum všech podmínek vyžadovaných čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009, včetně podmínky týkající se existence vztahu zastoupení, která s ohledem na vztah mezi novým majitelem ochranných známek a vedlejší účastnicí představovala nezbytný předpoklad pro podmínku souhlasu (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek ARCOL, bod 38). Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tedy odvolací senát provedl nezbytná opatření, aby vyhověl rozhodnutí Tribunálu.

50 Z předcházejícího vyplývá, že odvolací senát neporušil čl. 65 odst. 6 nařízení č. 207/2009, když přezkoumal existenci vztahu zastoupení.

51 V důsledku toho musí být druhý žalobní důvod zamítnut.

2. *K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009*

Argumenty účastníků řízení

52 Žalobkyně v podstatě uvádí, že odvolací senát porušil čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009, jelikož nepřijal, že toto ustanovení žalobkyni přiznává právo podat námitky proti zápisu ochranné známky Společenství vedlejší účastnicí na její vlastní jméno.

53 Pokud jde zaprvé o výrobky, kterých se týká výše uvedené ustanovení, žalobkyně uvádí, že „sečné a bodné zbraně, munice a projektily“ jsou podobné výrobkům, na které se vztahují starší ochranné známky, s ohledem na svou povahu, jelikož tyto výrobky souvisejí s bezpečností osob, ale také s ohledem na své určení a své distribuční kanály.

54 Pokud jde zadruhé o souhlas požadovaný ve smyslu čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009, žalobkyně má za to, že odvolací senát pochybil, když odmítl přijmout, že souhlas předchozího majitele ochranných známek – wyomingské společnosti – nepřetrval po

postoupení aktiv posledně uvedené společnosti, tak aby mohl zavazovat žalobkyni. Uvádí, že v případě neexistence jakéhokoli přijetí či zmínění existence věcného práva zatěžujícího ochranné známky je nabyla ve stavu, ve kterém byly zapsány do rejstříku a ve smlouvě o postoupení aktiv. V důsledku toho má žalobkyně za to, že není vázána souhlasem předchozího majitele těchto ochranných známek, neboť přihláška k zápisu byla podána až poté, co na ni byly ochranné známky převedeny. Kromě toho uvádí, že prohlášení prezidenta wyomingské společnosti ze dne 1. června 1996 v každém případě obsahovalo pouze to, že se majitel vzdává práva podat námitky proti podání přihlášky ochranné známky Společenství jeho zmocněncem na daném území a vyvolalo pouze relativní účinek mezi stranami smlouvy o postoupení aktiv.

55 Kromě toho žalobkyně uvádí, že vzhledem k tomu, že se nestala právním nástupcem wyomingské společnosti, která existuje i nadále, je pouze třetí osobou ve vztahu k uvedené společnosti, která získala určitá aktiva této společnosti, mezi něž patří starší ochranné známky. Vedlejší účastnice nadto nepředložila důkazy prokazující, že získala souhlas žalobkyně pro zápis sporné ochranné známky a neměla žádné odůvodnění učinit to v případě, že uvedený souhlas neexistoval.

56 Žalobkyně konečně tvrdí, že i když byl souhlas udělen, jeho účinky jsou omezeny na dobu trvání vztahu zastoupení, po jehož ukončení byl souhlas mlčky odvolán zároveň se vztahem zastoupení, a to podle rčení *rebus sic stantibus.* Žalobkyně uvádí, že se odvolací senát dopustil zjevně nesprávného posouzení, když měl za to, že vedlejší účastnice nebyla nikdy vyrozuměna o tom, že majitel ochranné známky nesouhlasí se zápisem ochranné známky, neboť proti přihlášce ochranné známky Společenství podala námitky.

57 OHIM a vedlejší účastnice argumenty žalobkyně zpochybňují.

Závěry Tribunálu

58 Úvodem je třeba uvést, že i když odvolací senát námitky zamítl pro všechny důvody uplatněné žalobkyní v rámci projednávané žaloby, žalobkyně napadené rozhodnutí zpochybňuje pouze co se týče výkladu čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009.

59 Rozhodnutí se v důsledku toho stalo konečným v rozsahu, v němž v něm odvolací senát zamítl důvod pro námitky vycházející z porušení čl. 8 odst. 4 nařízení č. 207/2009, pokud jde o proslulé ochranné známky a nezapsaná práva k označením FIRST DEFENSE AND DESIGN a FIRST DEFENSE, jakož i pokud jde o obchodní jméno FIRST DEFENSE.

60 Dále je třeba připomenout, že v souladu s čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009 se ochranná známka nezapíše, pokud přihlášku podal zmocněnec nebo zástupce majitele ochranné známky svým vlastním jménem a bez souhlasu majitele, ledaže by tento zmocněnec nebo zástupce své jednání řádně odůvodnil.

61 Ze znění tohoto ustanovení vyplývá, že k tomu, aby námitky byly na tomto základě úspěšné, je třeba zaprvé, aby osobou, která podala námitky, byl majitel starší ochranné známky, zadruhé aby přihlašovatelem ochranné známky byl zmocněnec nebo zástupce majitele ochranné známky, zatřetí aby přihláška byla podána jménem zmocněnce či zástupce bez souhlasu majitele, aniž by tento zmocněnec či zástupce své jednání řádně odůvodnil, a začtvrté, aby se přihláška týkala hlavně totožných či podobných označení a výrobků. Tyto podmínky jsou kumulativní.

62 Je tedy třeba přezkoumat, zda podmínky vyžadované čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009 jsou v projednávané věci splněny.

K první podmínce týkající se majetkového práva ke starším ochranným známkám

63 V tomto ohledu je třeba uvést, že žalobkyně prostřednictvím odkupu aktiv wyomingské společnosti nabyla americké ochranné známky, které zahrnují ochrannou známku, jejíž zápis byl požadován. Je tedy majitelkou starších ochranných známek ve smyslu čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009, což ostatně vedlejší účastnice nezpochybňuje.

Ke druhé podmínce týkající se existence vztahu zastoupení

64 Pokud jde o výrazy „jednatel [zmocněnec]“ a „zástupce“ uvedené v čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009, je třeba mít za to, podobně jak je stanoveno v metodických pokynech týkajících se námitkového řízení před OHIM, pokud jde o neoprávněné podání přihlášky zmocněnci majitele ochranné známky, že tyto výrazy musí být vykládány široce tak, aby pokrývaly veškeré formy vztahů založených na smluvní dohodě, podle níž jedna ze stran zastupuje zájmy druhé strany, a to nezávisle na kvalifikaci smluvního vztahu mezi majitelem či zmocnitelem a přihlašovatelem ochranné známky Společenství. Podle těchto pokynů pro účely čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009 stačí, aby mezi stranami existovala dohoda o obchodní spolupráci, která může založit vztah

důvěry tím, že přihlašovateli výslovně či implicitně uloží obecnou povinnost důvěry a loajality s ohledem na zájmy majitele ochranné známky. Je však třeba, aby mezi stranami dohoda existovala. Jestliže přihlašovatel jedná zcela nezávisle, aniž je s majitelem navázán jakýkoli vztah, nelze jej považovat za zmocněnce ve smyslu čl. 8 odst. 3 uvedeného nařízení. Pouhý kupující či zákazník majitele tak nemůže být považován za „zmocněnce" či „zástupce" pro účely čl. 8 odst. 3 téhož nařízení, neboť tyto osoby nemají žádnou zvláštní povinnost důvěry vůči majiteli ochranné známky.

65 Pokud jde o ukončení smluvního vztahu v okamžiku podání přihlášky ochranné známky, je třeba mít za to, že jak vyplývá rovněž z výše uvedených pokynů, není nezbytné, aby dohoda uzavřená mezi stranami stále platila při podání přihlášky ochranné známky a aby se čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009 použil rovněž na dohody, jejichž platnost uplynula před datem podání přihlášky ochranné známky Společenství, za podmínky, že uplynulá lhůta je taková, že lze legitimně předpokládat, že povinnost důvěry a důvěrnosti stále existovala při podání přihlášky ochranné známky Společenství. Tento extenzivní výklad čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009 má chránit majitele ochranných známek, a to i po ukončení smluvního vztahu, z kterého vyplývá povinnost důvěry.

66 Ačkoli se v projednávaném případě zdá, že žalobkyně v žalobě zpochybňuje závěr odvolacího senátu, podle něhož mezi účastnicemi námitkového řízení neexistoval žádný vztah zastoupení ve smyslu čl. 8 odst. 3 uvedeného nařízení, je nutno konstatovat, že neuvádí žádný argument podepírající její stanovisko k této skutečnosti. Uvádí pouze, že v bodě 39 rozsudku Tribunálu „se mělo velmi správně za to, že existoval vztah zastoupení a že to mezi účastnicemi nebylo předmětem sporu". Takový argument však nemůže obstát s ohledem na úvahy uvedené v bodech 45 a 46 výše.

67 V tomto ohledu je třeba uvést, že – jak k tomu správně dospěl odvolací senát v bodě 41 napadeného rozhodnutí – důkazní břemeno ohledně existence vztahu zastoupení příslušelo žalobkyni. Je však třeba konstatovat, že žalobkyně v rámci námitkového řízení nepředložila žádný důkaz prokazující existenci takového vztahu. Třebaže žalobkyně předložila faktury a objednávky, které jí byly adresovány, na základě kterých by bylo možné za jiných okolností předpokládat existenci obchodní dohody mezi účastnicemi námitkového řízení, tyto důkazy neprokazují, že vedlejší účastnice jednala na účet žalobkyně, ale osvědčují pouze existenci vztahu prodávající-zákazník, který mohl vzniknout bez předchozí dohody mezi nimi. Takový vztah nestačí k tomu, aby se použil čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009.

68 Stejně tak místopřísežné prohlášení podepsané generální ředitelkou společnosti Defense Technology Corporation of America, které žalobkyně předložila v rámci námitkového řízení, podle něhož je posledně uvedená společnost totožná s wyomingskou společností, nemůže představovat důkaz o povaze vztahu mezi účastnicemi námitkového řízení. Skutečnost, že žalobkyně pokračuje v činnostech wyomingské společnosti pod stejným jménem, totiž vyplývá pouze z postoupení aktiv, které zahrnovalo nabytí obchodních jmen postupitele. Skutečnost, že vzniká dojem, že jde o tutéž společnost, nestačí k prokázání skutečné existence obchodního vztahu mezi žalobkyní a vedlejší účastnicí, který by bylo možné postavit na roveň takovému typu vztahu, jako je vztah mezi hlavní společností a jejím zmocněncem.

69 Je tudíž třeba dospět k závěru, že jak odvolací senát konstatoval v bodě 45 napadeného rozhodnutí, tyto skutečnosti nemohou prokázat existenci vztahu zastoupení ve smyslu čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009. Kromě toho v rámci námitkového řízení žalobkyně nikterak neuplatnila uzavření nové dohody s vedlejší účastnicí.

70 V případě, že neexistují skutečnosti prokazující to, že mezi účastnicemi námitkového řízení byla uzavřena obchodní dohoda takového typu, jako je dohoda mezi hlavní společností a jejím zmocněncem, jakož i důkaz o tom, že vedlejší účastnice jednala na účet žalobkyně, a nikoli nezávisle, odvolací senát správně dospěl k závěru, že takový vztah neexistuje, a že se v důsledku toho čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009 nepoužije.

71 I za předpokladu, že by platnost souhlasu získaného vedlejší účastnicí uplynula v okamžiku ukončení vztahu zastoupení, z něhož vycházel důvod existence tohoto souhlasu, by tím nebyla dotčena legalita napadeného rozhodnutí, a zvláště skutečnost, že se žalobkyně nemůže dovolávat čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009 s ohledem na to, že ve smyslu tohoto ustanovení mezi žalobkyní a vedlejší účastnicí neexistuje vztah zastoupení.

72 Pokud jde o otázku převodu smluvního vztahu mezi stranami smlouvy ze dne 19. května 1995 na žalobkyni, je třeba připomenout, že smlouva o postoupení aktiv s sebou nese převod práv a povinností postupitele na nabyvatele. V projednávané věci ze smlouvy o postoupení aktiv vyplývá, že mezi těmito právy jsou starší ochranné známky, jichž se žalobkyně stala majitelkou. Smlouva však nezmiňuje existenci distribuční smlouvy s vedlejší účastnicí, ani existenci práv k ochranným známkám. Jak odvolací senát vyvodil v bodě 35 napadeného rozhodnutí, „žalobkyně nenaznačuje, že by situace týkající se obchodních činností v Evropě či práv podat přihlášky ochranné známky byla výslovně upravena dohodou o odkupu aktiv“. V tomto ohledu, jak bylo správně uvedeno v bodě 53 napadeného rozhodnutí, „jakékoli právo, které by překračovalo postavení majitele ochranné známky, by vyplývalo nikoli z postoupení práv, které hlavní (předcházející) společnost schválila ve prospěch třetí osoby, ale z povahy vztahu, který [vedlejší účastnice] měla s americkou společností, od níž získávala výrobek, který prodávala v Evropě“.

73 Z toho vyplývá, že se na žalobkyni vzhledem k tomu, že neposkytla důkaz, že s vedlejší účastnicí uzavřela dohodu takového typu, jako je dohoda mezi hlavní společností a jejím zmocněncem, nemůže vztahovat ochrana poskytnutá čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009 a nemůže podat námitky proti zápisu sporné ochranné známky na tomto základě pouze v důsledku svého postavení majitelky starších ochranných známek.

74 S ohledem na předcházející je třeba dospět k závěru, že odvolací senát měl správně za to, že podmínka vyžadovaná čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009 týkající se existence vztahu zastoupení splněna není, takže toto ustanovení není použitelné. V důsledku toho je třeba první žalobní důvod zamítnout, aniž je nezbytné přezkoumávat argumenty, které žalobkyně uvedla k ostatním podmínkám, včetně argumentů týkajících se podobnosti výrobků, na které se vztahují kolidující ochranné známky.

3. *Ke třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení práva být vyslechnut, jakož i z čl. 63 odst. 2 a článků 75 a 76 nařízení č. 207/2009*

Argumenty účastníků řízení

75 Žalobkyně se domnívá, že odvolací senát porušil čl. 63 odst. 2 nařízení č. 207/2009, jelikož účastnice námitkového řízení nevyzval k tomu, aby předložily svá vyjádření v návaznosti na znovuotevření řízení v důsledku zrušení rozhodnutí z roku 2004 rozsudkem Tribunálu. Kromě toho uvádí, že odvolací senát porušil její právo být vyslechnuta a její práva obhajoby, jejichž ochrana je zajištěna článkem 75 nařízení

č. 207/2009, zaprvé v důsledku toho, že jí neposkytl příležitost zaujmout stanovisko k rozsudku Tribunálu předtím, než vydal nové rozhodnutí, a zadruhé v důsledku toho, že odvolací senát nepřezkoumal argumenty a důkazy jako celek.

76 OHIM argumenty žalobkyně zpochybňuje.

Závěry Tribunálu

77 Projednávaný žalobní důvod lze rozdělit do tří částí, první vychází z porušení čl. 63 odst. 2 nařízení č. 207/2009, druhá z porušení článku 75 uvedeného nařízení a třetí z porušení článku 76 téhož nařízení.

K první a druhé části třetího žalobního důvodu

78 K prvním dvěma částem tohoto žalobního důvodu, které je třeba přezkoumat společně, je třeba uvést, že žalobkyně v podstatě odvolacímu senátu vytýká, že porušil její práva obhajoby a její právo být vyslechnuta, když účastnice námitkového řízení nevyzval k předložení vyjádření ohledně rozsudku Tribunálu předtím, než vydal napadené rozhodnutí. Pokud jde o argument uplatněný žalobkyní v rámci druhé části tohoto žalobního důvodu, podle něhož její vyjádření odvolací senát dostatečně

nezohlednil, bude přezkoumán v rámci posouzení odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz body 90 až 97 níže).

– K právu účastnic námitkového řízení, aby byly vyslechnuty ohledně výkladu rozsudku Tribunálu

79 Podle článku 75 nařízení č. 207/2009 mohou být rozhodnutí OHIM založena pouze na důvodech, ke kterým měli účastníci možnost se vyjádřit. Toto ustanovení zakotvuje v rámci práva ochranných známek Společenství obecnou zásadu ochrany práv obhajoby [rozsudek Tribunálu ze dne 15. září 2005, Citicorp v. OHIM (LIVE RICHLY), T-320/03, Sb. rozh. s. II-3411, bod 21]. Na základě této obecné zásady práva Společenství musí být adresátům rozhodnutí veřejných orgánů, která se znatelným způsobem dotýkají jejich zájmů, umožněno, aby náležitě vyjádřili své stanovisko [rozsudek Soudního dvora ze dne 23. října 1974, Transocean Marine Paint v. Komise, 17/74, Recueil, s. 1063, bod 15; rozsudek Tribunálu ze dne 27. února 2002, Eurocool Logistik v. OHIM (EUROCOOL), T-34/00, Recueil, s. II-683, bod 21; výše uvedené rozsudky Tribunálu LIVE RICHLY, bod 22, a ARCOL, bod 55.]

80 Právo být vyslechnut se vztahuje na všechny skutkové nebo právní okolnosti, které jsou základem aktu rozhodnutí, ale nikoli na konečné stanovisko, které správní orgán zamýšlí přijmout [rozsudek Tribunálu ze dne 3. prosince 2003, Audi v. OHIM (TDI), T-16/02, Recueil, s. II-5167, bod 75 a výše uvedený rozsudek Tribunálu ARCOL, bod 55].

81 V projednávané věci ze spisu OHIM nevyplývá, že účastnice námitkového řízení byly po vrácení věci vyzvány k předložení svých vyjádření ohledně rozsudku Tribunálu. OHIM jim pouze dopisem ze dne 23. února 2007 oznámil rozhodnutí prezidia

odvolacích senátů ze dne 16. února 2007 o přidělení věci čtvrtému odvolacímu senátu, a to podle článku 1d nařízení Komise (ES) č. 216/96 ze dne 5. února 1996, kterým se stanoví jednací řád odvolacích senátů OHIM (Úř. věst. L 28, s. 11), ve znění nařízení Komise (ES) č. 2082/2004 ze dne 6. prosince 2004 (Úř. věst. L 360, s. 8).

82 Žalobkyně dopisem ze dne 10. června 2008 a vedlejší účastnice dopisem ze dne 25. listopadu 2008 v odpověď na toto oznámení požádaly o informace týkající se stavu řízení. OHIM potvrdil přijetí dopisu žalobkyně dne 26. června 2008 a dopisu vedlejší účastnice dne 1. prosince 2008 a účastnice námitkového řízení informoval o tom, že byly postoupeny čtvrtému odvolacímu senátu. Dopisem ze dne 5. května 2009 OHIM napadené rozhodnutí oznámil účastnicím námitkového řízení.

83 V tomto ohledu je třeba uvést, že v případě, že Tribunál rozhodnutí zruší a vrátí odvolacím senátům, na základě nařízení č. 207/2009 ani nařízení Komise (ES) č. 2868/95 ze dne 13. prosince 1995, kterým se provádí nařízení č. 40/94 (Úř. věst. L 303, s. 1), není stanoveno žádné zvláštní řízení u odvolacích senátů, a v důsledku toho neexistuje povinnost znovu vyslýchat dotčené účastníky. Taková povinnost by mohla vyplývat pouze z obecné zásady práva Společenství ohledně dodržování práv obhajoby zakotvené v čl. 75 druhé větě nařízení č. 207/2009.

84 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, však čl. 75 druhá věta nikterak nevyžaduje, aby v návaznosti na pokračování v řízení před OHIM v důsledku zrušení rozhodnutí odvolacích senátů Tribunálem byla žalobkyně znovu vyzvána k tomu, aby předložila své vyjádření k právním a skutkovým okolnostem, k nimž již měla dostatek možností se vyjádřit v rámci dříve vedeného písemného řízení, a spis v tomto ohledu převzal

čtvrtý odvolací senát v daném stavu (viz v tomto smyslu usnesení Soudního dvora ze dne 4. března 2010, Kaul v. OHIM, C-193/09 P, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 60).

85 V projednávané věci je nesporné, že v rámci řízení, které vedlo k přijetí rozhodnutí z roku 2004, měla žalobkyně možnost předložit svá vyjádření týkající se všech aspektů námitek, které podala na základě čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009, včetně existence vztahu zastoupení. Z napadeného rozhodnutí kromě toho nikterak nevyplývá, že čtvrtý odvolací senát vycházel ze skutkových a právních okolností, které by byly odlišné od těch, které měl k dispozici odvolací senát v okamžiku, kdy přijal rozhodnutí z roku 2004 (viz v tomto smyslu výše uvedené usnesení Kaul v. OHIM, bod 59).

86 Navíc je třeba připomenout, že napadené rozhodnutí je založeno na skutkových a právních okolnostech, k nimž se účastnice námitkového řízení v dostatečné míře vyjádřily v rámci správního řízení, které předcházelo přijetí rozhodnutí z roku 2004.

87 Za těchto okolností nelze ani tvrdit, že odvolací senát porušil čl. 63 odst. 2 nařízení č. 207/2009, který stanoví, že odvolací senát vyzývá účastníky tak často, jak je to nezbytné, aby předložili vyjádření ke sdělením, která jim zaslal, nebo ke sdělením, která předložili ostatní účastníci.

88 Článek 75 druhá věta nařízení č. 207/2009, čl. 63 odst. 2 uvedeného nařízení ani jeho čl. 65 odst. 6 tak nevyžadují, aby žalobkyně byla vyslechnuta ohledně důsledků, které je třeba vyvodit z rozsudku Tribunálu (viz v tomto smyslu výše uvedené usnesení Kaul v. OHIM, bod 62).

– K odůvodnění napadeného rozhodnutí

89 Pokud jde konkrétně o argument žalobkyně uplatněný v rámci druhé části třetího žalobního důvodu, podle něhož její vyjádření odvolací senát dostatečně nezohlednil, je třeba konstatovat, že tímto tvrzením žalobkyně ve skutečnosti odvolacímu senátu vytýká, že napadené rozhodnutí neodůvodnil právně dostačujícím způsobem, jelikož neodpověděl na všechny její argumenty.

90 Podle čl. 75 první věty nařízení č. 207/2009 musí být rozhodnutí OHIM odůvodněna. Podle judikatury má tato povinnost tentýž rozsah jako povinnost zakotvená v článku 253 ES a jejím cílem je umožnit zúčastněným osobám seznámit se s důvody, pro které bylo opatření přijato za účelem obrany jejich práv, a soudu Unie vykonat svůj přezkum legality rozhodnutí [viz rozsudek Tribunálu ze dne 28. dubna 2004, Sunrider v. OHIM – Vitakraft-Werke Wührmann a Friesland Brands (VITATASTE a METABALANCE 44), T-124/02 a T-156/02, Recueil, s. II-1149, body 72 a 73 a citovaná judikatura].

91 Z téže judikatury vyplývá, že otázka, zda odůvodnění rozhodnutí tyto požadavky splňuje, musí být posouzena s ohledem nejen na jeho znění, ale také na jeho kontext, jakož i na všechna právní pravidla upravující dotyčnou oblast (viz výše uvedený rozsudek VITATASTE a METABALANCE 44, bod 73 a citovaná judikatura).

92 Od odvolacích senátů však nelze ani vyžadovat, aby poskytovaly vysvětlení, ve kterém by se vyčerpávajícím způsobem postupně zabývaly všemi úvahami, které účastníci před nimi uvedli. Odůvodnění tedy může být implicitní za podmínky, že umožní zúčastněným osobám seznámit se s důvody, pro které bylo rozhodnutí odvolacího senátu přijato, a příslušnému soudu disponovat poznatky dostatečnými k tomu, aby mohl vykonat svůj přezkum (viz obdobně rozsudky Soudního dvora ze dne 7. ledna 2004, Aalborg Portland a další v. Komise, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Recueil, s. I-123, bod 372, a ze dne 8. února 2007, Groupe Danone v. Komise, C-3/06 P, Sb. rozh. s. I-1331, bod 46).

93 Zaprvé je třeba uvést, jak vyplývá z bodů 19 a 22 napadeného rozsudku týkajících se totožnosti a podobnosti výrobků, na které se vztahují starší ochranné známky, z jeho bodu 35 týkajícího se práv, která žalobkyně nabyla v návaznosti na odkup aktiv wyomingské společnosti, a konečně z jeho bodů 41 až 46 týkajících se otázky existence vztahu zastoupení mezi účastnicemi námitkového řízení, že odvolací senát provedl přezkum argumentů a důkazů předložených uvedenými účastnicemi v rámci správního řízení. Odvolací senát konkrétně v bodech 41 a 42 napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobkyně musí uplatnit a případně prokázat skutečnosti, na základě nichž by bylo možno dospět k závěru, že existuje vztah takového typu, jako je vztah mezi hlavní společností a jejím zmocněncem, a to nejen mezi vedlejší účastnicí a wyomingskou společností do srpna 1996, ale rovněž mezi vedlejší účastnicí a samotnou žalobkyní od srpna 1996 do léta 1997, nebo nejpozději do září 1997, což žalobkyně neučinila.

94 Z toho vyplývá, že odvolací senát posoudil obsah argumentů uplatněných žalobkyní a důkazní sílu důkazů předložených na jejich podporu za účelem prokázání existence vztahu zastoupení mezi účastnicemi námitkového řízení a odmítl je, aniž porušil povinnost uvést odůvodnění, která mu přísluší.

95 Zadruhé je nutno konstatovat, že žalobkyně nijak neupřesnila, jaké jsou argumenty, které odvolací senát údajně v napadeném rozhodnutí nezohlednil.

96 Z toho vyplývá, že podle judikatury citované v bodě 93 výše odvolací senát neporušil povinnost uvést odůvodnění, která mu přísluší. První dvě části třetího žalobního důvodu tedy musí být zamítnuty.

Ke třetí části třetího žalobního důvodu

97 Na základě čl. 76 odst. 1 nařízení č. 207/2009 v průběhu řízení zkoumá OHIM skutečnosti z moci úřední; v řízení týkajícím se relativních důvodů zamítnutí se však OHIM při zkoumání omezí na skutečnosti, důvody a návrhy přednesené účastníky. Článek 76 odst. 2 téhož nařízení stanoví, že OHIM nemusí přihlížet ke skutečnostem, které účastníci včas neuvedli, ani k důkazům, které včas nepředložili.

98 V tomto ohledu je třeba uvést, že žalobkyně neuvádí žádný specifický argument, který by mohl souviset s porušením článku 76 nařízení č. 207/2009.

99 Je třeba připomenout, že na základě čl. 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, který se na řízení před Tribunálem použije v souladu s čl. 53 prvním pododstavcem téhož statutu, a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu Tribunálu musí žaloba obsahovat předmět sporu a stručný popis dovolávaných žalobních důvodů. Tyto prvky musí být dostatečně jasné a přesné, aby umožnily žalovanému připravit si svou obranu a Tribunálu případně rozhodnout o žalobě bez dalších informací. Za účelem zajištění právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti je třeba pro to, aby byla žaloba přípustná, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je založena, vyplývaly, přinejmenším stručně, ale uceleně a srozumitelně, z textu samotné žaloby (usnesení Tribunálu ze dne 28. dubna 1993, De Hoe v. Komise, T-85/92, Recueil, s. II-523, bod 20, a ze dne 21. května 1999, Asia Motor France a další v. Komise, T-154/98, Recueil, s. II-1703, bod 49; rozsudek Tribunálu ze dne 15. června 1999, Ismeri Europa v. Účetní dvůr, T-277/97, Recueil, s. II-1825, body 28 a 29).

100 Vzhledem k tomu, že žalobkyně porušení článku 76 nařízení č. 207/2009 uplatňuje obecně, aniž se opírá o konkrétní argumenty, je třeba třetí část projednávaného žalobního důvodu odmítnout jako nepřípustnou.

101 V každém případě za předpokladu, že by tato část třetího žalobního důvodu mohla být vykládána v tom smyslu, že žalobkyně napadenému rozhodnutí vytýká, že nebylo založeno na skutkových a právních okolnostech uplatněných účastnicemi námitkového řízení, jelikož dospělo k závěru, že vztah zastoupení vyžadovaný čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009 neexistuje, tato část musí být zamítnuta jako neopodstatněná s ohledem na úvahy uvedené v rámci žalobního důvodu vycházejícího z porušení čl. 75 druhé věty uvedeného nařízení.

102 Kromě toho, jak bylo konstatováno při přezkumu druhého žalobního důvodu vycházejícího z porušení čl. 65 odst. 6 nařízení č. 207/2009 (viz body 42 až 50 výše), odvolací

senát měl právem za to, že se Tribunál nevyjádřil k existenci vztahu zastoupení mezi účastnicemi námitkového řízení, který by odůvodnil použití čl. 8 odst. 3 téhož nařízení, a že provedl přezkum všech podmínek stanovených v tomto ustanovení.

103 Mimoto je třeba uvést, že odvolací senát nevznesl nové důvody pro zamítnutí, ale své posouzení založil na relativním důvodu pro zamítnutí vzneseném žalobkyní, vycházejícím z porušení čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009. Účastnice námitkového řízení se k použití tohoto ustanovení dostatečně vyjádřily v průběhu správního řízení, které předcházelo přijetí rozhodnutí z roku 2004, a nebylo tedy třeba je znovu vyslýchat ohledně prvků posouzení, které vedly k přijetí napadeného rozhodnutí. Odvolací senát tudíž napadené rozhodnutí přijal, aniž porušil článek 76 nařízení č. 207/2009.

104 S ohledem na předcházející je třeba třetí žalobní důvod zamítnout, a tudíž je třeba žalobu zamítnout v plném rozsahu.

K nákladům řízení

105 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že OHIM a vedlejší účastnice požadovaly náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnost Safariland LLC ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Úřadem pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) a společností DEF-TEC Defense Technology GmbH.

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 13. dubna 2011.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu ..... II - 1636

Návrhová žádání účastníků řízení ..... II - 1646

Právní otázky ..... II - 1647

1. Ke druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 65 odst. 6 nařízení č. 207/2009 ..... II - 1648

Argumenty účastníků řízení ..... II - 1648

Závěry Tribunálu ..... II - 1649

2. K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 8 odst. 3 nařízení č. 207/2009 ..... II - 1652

Argumenty účastníků řízení ..... II - 1652

Závěry Tribunálu ..... II - 1654

K první podmínce týkající se majetkového práva ke starším ochranným známkám ..... II - 1655

Ke druhé podmínce týkající se existence vztahu zastoupení ..... II - 1655

3. Ke třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení práva být vyslechnut, jakož i z čl. 63 odst. 2 a článků 75 a 76 nařízení č. 207/2009 ..... II - 1659

Argumenty účastníků řízení ..... II - 1659

Závěry Tribunálu ..... II - 1660

K první a druhé části třetího žalobního důvodu ..... II - 1660

– K právu účastnic námitkového řízení, aby byly vyslechnuty ohledně výkladu rozsudku Tribunálu ..... II - 1661

– K odůvodnění napadeného rozhodnutí ..... II - 1664

Ke třetí části třetího žalobního důvodu ..... II - 1666

K nákladům řízení ..... II - 1668